

Laibacher Diöcesanblatt.

Nr. 10.

Inhalt: I. Provvista di Chiese. — II. Concursus parochialis. — III. Gesetz vom 13. März 1876, betreffend die Bestimmungen der Fristen zur Geltendmachung der Rechtsmittel gegen die Entscheidungen und Verfügungen der Organe der Finanzverwaltung. — IV. An den hochwürdigsten Säkular-Klerus der Diözese. — V. Konkurs-Berlautbarung. — VI. Chronik der Diözese.

1876.

I.

Provvista di Chiese.

La Santità di Nostro Signore Papa Pio IX. questa mattina nel Palazzo Apostolico Vaticano si è degnata di provvedere quanto appresso:

Chiesa Metropolitana di Lione, per Monsignor Lodovico Maria Giuseppe Eusebio Caverot, traslato dalla Sede di St. Dié.

Chiesa Metropolitana di Alby, per Monsignor Stefano Emilio Ramadié, traslato dalla Sede di Perpignano.

Chiesa Arcivescovile di Seleucia nelle parti degl'infedeli, per Monsignor Cesare Roncetti, Sacerdote Romano, Cameriere Segreto soprannumerario di Sua Santità, Censore Emerito dell' Accademia Teologica, Professore delle Istituzioni Canoniche nel Pontificio Seminario Romano, Minutante per gli affari di rito orientale nella Sacra Congregazione di Propaganda Fide, Canonico nella Basilica Collegiata di S. Maria *ad Martyres*, e Dottore in filosofia e in sagra teologia ed in ambe le leggi.

Chiesa Cattedrale di Perpignano, per Monsignor Giuseppe Federico Saivet, traslato dalla Sede di Mende.

Chiesa Vescovile di Diocea, nelle parti degl'infedeli, per Monsignor Salvatore Nappi, già Vescovo di Nardò, deputato Ausiliare dell'E' mo e R' mo signor Cardinale Bartolomeo d'Avanzo, Vescovo di Calvi e Teano.

Chiesa Cattedrale di Soissons, per Monsignor Odone Thibaudier, traslato dalla Chiesa Vescovile di Sidonia *in partibus infidelium*.

Chiesa Vescovile di Amorio, nelle parti degl'infedeli, per Monsignor Salvatore Maria Nisio, già Vescovo di Ariano.

Chiesa Cattedrale di Ascoli, nel Piceno, per R. D. Amilcare Malagola, nato in Modena, Sacerdote diocesano di Imola, già Alunno in Roma della Pontificia Accademia ecclesiastica, Professore di teologia dommatica e del diritto canonico nel seminario di Imola, Canonico Penitenziere in quella Cattedrale Esaminatore pro-Sinodale, e Dottore in filosofia, Sagra Teologia ed in ambe le leggi.

Chiesa Cattedrale di Ariano, per R. D. Francesco Trotta, Sacerdote arcidiocesano di Salerno, Canonico Teologo e Parroco nella Cattedrale di Acerno, Esaminatore pro-Sinodale, e Dottore in Sagra Teologia.

Chiesa Cattedrale di Segna con la perpetua amministrazione della Sede di Modrussa, per R. D. Giorgio Posilovic, Sacerdote arcidiocesano di Zagabria, Fisco ed Assessore relatore di quel Concistoro metropolitano, Professore d' ermeneutica generale, e di Sacra Scrittura nella regia università di Zagabria, Pro-Decano nella facoltà teologica, Esaminatore pro-Sinodale, e Dottore in Sagra Teologia.

Chiesa Cattedrale di Mende, per R. D. Giuliano Costes, Sacerdote diocesano di Rodez, già Cancelliere di quella Curia Vescovile ed attuale Vicario Generale della stessa città e Diocesi.

Chiesa Cattedrale di S. Dié, per R. D. Maria Camillo Alberto de Briey, Sacerdote diocesano di Poitiers, ivi Direttore della Congregazione delle Suore di S. Andrea, Vicario Generale onorario di quel Vescovo, e Dottore in Sacra Teologia.

• *Chiesa Cattedrale di Laval*, per R. D. Giulio Dionigi le Hardy du Marais, Sacerdote arcidiocesano di Cambray, già Vicario Generale del Vescovo di Soissons, attualmente onorario dell' Arcivescovo di Aix, e Dottore in Sagra Teologia.

Chiesa Cattedrale di Viviers, pel R. D. Giuseppe Michele Federico Bonnet, Sacerdote diocesano di Mende, Vicario Generale della città e diocesi di Perigueux.

Chiesa Cattedrale di Tuy, pel R. D. Giovanni Maria Valero Nacarino, Sacerdote diocesano di Coria, Canonico Lettorale nella Cattedrale di Cuenca in Spagna, Rettore di quel seminario, Decano nella facoltà teologica, licenziato ne' sagri canoni, e Dottore in sagra teologia.

Chiesa Vescovile di Cidonia, nelle parti degl'infedeli, pel R. D. Francesco Vitagliano, Sacerdote di Napoli, Canonico Teologo nella Concattedrale di Cava, ivi Giudice pro-sinodale ed Esaminatore pro-sinodale anche nelle diocesi *Nullius* della SS. Trinità e di Nocera de' Pagani, addetto al Collegio Teologico di Napoli, Dottore in sagra teologia ed in ambo i diritti, e deputato Coadiutore con futura successione di Monsignor Vincenzo Matarozzi, Vescovo di Ruvo e Bitonto.

Chiesa Vescovile di Pario nelle parti degl'infedeli, pel R. D. Michele Rosset, Sacerdote arcidiocesano di Chambéry, Canonico onorario di quella metropolitana, Rettore e professore di sagra teologia in quel seminario, e deputato amministratore apostolico della città e diocesi di S. Giovanni di Moriana.

Chiesa Vescovile di Alalia, nelle parti degl'infedeli, per Monsignor Edoardo Angerer, Sacerdote di Vienna in Austria, Prelato Domestico di Sua Santità, Canonico-Decano nella Metropolitana di Vienna, Giudice in quel Consistoro arcivescovile per le cause matrimoniali, e deputato Ausiliare di Monsignor Giovanni Rodolfo Kutschker, Arcivescovo di Vienna.

Chiesa Vescovile di Rosea nelle parti degl'infedeli, per monsignor Pietro Saulini, Sacerdote dell'Abbazia di Subiaco, Cameriere d'Onore di Sua Santità, Vicario Generale, Canonico ed Esaminatore sinodale in Veroli, Ex-Accademico nell'Accademia teologica di Roma, Dottore in sagra teologia ed in ambe le leggi, e deputato Ausiliare di Monsignor Carlo Gigli, Vescovo di Tivoli.

Chiesa Vescovile di Abido, nelle parti degl'infedeli, per Monsignor Luigi Bruschetti, Sacerdote diocesano di Cingoli, Protonotario Apostolico ed Incaricato di Affari provvisorio delle Santa Sede presso l'Imperiale Corte del Brasile.

Sono state poi provviste per Breve le seguenti:

Chiesa Arcivescovile di Marzianopoli, nelle parti degl'infedeli, per monsignor Ignazio Bourget, già Vescovo di Montreal nel Canada.

Chiesa Vescovile di Claudiopoli, nelle parti degl'infedeli, per monsignor Ildefonso Infante y Macias, dell'ordine di S. Benedetto, Sacerdote arcidiocesano di Siviglia, Prelato Domestico di Sua Santità, Amministratore Apostolico di Ceuta, e Dottore in sagra teologia.

Chiesa Vescovile di Rafanea, nelle parti degl'infedeli, pel R. P. Francesco Duboin, Sacerdote della Congregazione dello spirito Santo, deputato Vicario Apostolico della Senegambia.

Chiesa Vescovile di Dibona, nelle parti degl'infedeli, pel R. D. Giacomo O'Connor, Sacerdote arcidiocesano di Filadelfia, deputato Vicario Apostolico di Nebraska negli Stati Uniti d'America.

Finalmente si è fatta al Santo Padre la postulazione del Sagro Pallio per le chiese Metropolitane di Lione ed Alby.

II.

Concursus parochialis.

Ut D. D. sacerdotes, concursum parochialem olim subituri, sciant, quomodo expositio exegetica — homiletica pericoparum epistolarum atque evangeliorum instituenda sit, proponitur hic exempli causa expositio exegetica — homiletica utriusque pericopae, quae in ultimo examine generali tali expositione illustranda erat.

I. Expositio exegetico-homiletica pericopae epistolae ad Romanos (15, 4—13.), quae legitur Dominica 2. Adventus.

V. 4. „Bratje! Karkoli je pisano, je v naše podučenje pisano; da po poterpežljivosti in tolažbi pisem upanje imamo.“

Bratje! — s to besedo s. Pavel ogovarja rimske kristijane, spreobrnjene jude in ajde, in brate imenovaje jih, jih s to besedo opominja, da, ker so bratje med saboj, tedaj udje ene Božje družine, morajo v edinosti,

v miru in v ljubezni med saboj živeti. — S. pismo, katero je zapopadek vseh bukev, pisanih od s. mož, katere je pri pisanju s. Duh vodil in navdihoval, je eden izmed dveh virov, po katerih spoznamo, kaj nam je verovati in storiti, da bomo zveličani. Takrat namreč, ko je s. Pavel list do Rimljanov pisal, je bilo le malo bukev nove zaveze še pisanih in med kristjani razširjenih, in vsled tega s. apostelj z besedami: „kar je pisano“ — in: „pisem“ ima v mislih le bukve ali s. pismo stare zaveze, katero pa je polno podučjenja za vse verne, toraj tudi za nas. S. pismo stare zaveze nas namreč uči o stvarjenju sveta, o grehu prvih starišev, vesoljnem potopu, razširjenju ljudi po zemlji, s. očakih in napravah Božjih, človeški rod pripraviti na prihodnjega Odrešenika. S. pismo stare zaveze pa nas tudi s tem uči, ker nas z besedami in zgledi ljudi, kateri so Bogu dopadli, opominja k poterpežljivosti v nadlogah, v križih in težavah sedanjega življenja in nas tolaži s tem, da nam obljubuje prihodnje večno plačilo, če bomo v poterpežljivosti do konca stanovitni ostali; tedaj imamo po poterpežljivosti in tolažbi s. pisma upanje večnega zveličanja. — Cilj in konec vsega našega upanja je Bog. K Bogu priti mora biti naša vedna skerb in naše hrepenenje, vse naše življenje, vse misli in želje in dela morajo biti k njegovej časti. Toda mi živimo tukaj na zemlji, katera je po grehu prvih starišev solzna dolina nam postala; mnogotere stiske in težave, mnogotere nadloge nas tukaj obdajajo in težé, — glejte! s. pismo nas uči s besedami in zgledi s. ljudi, kako koristno je terpljenje, nam kaže pripomočke, katerih se moramo poslužiti, da bo terpljenje naše pri Bogu zasluženje imelo, opominja nas, nadloge in težave voljno prenašati, in da ne omagamo in ne obupamo, nas tolaži z obljubami večnega zveličanja.

Če vas tedaj nadloge, križi in težave zadenejo, tudi vi delajte po nauku s. pisma; spominjajte se, da so nadloge, križi in težave sedanjega življenja k vašemu dušnemu pridu, svesti si bodite, da vas čaka plačilo večnega zveličanja, če boste v nadlogah poterpežljivi do konca ostali. In če boste takih misli in takega dejanja, boste v sredi nadlog in stisk vživali tolažbo in notranji mir, se boste srečne šteli, ker boste v poterpežljivem prenašanju nadlog Boga častili. — Da bi pa kristjani nikdar ne pozabili, da ste poterpežljivi, h kateri s. pismo opominja, in tolažba, katero nam s. pismo daje, darova Božja, piše s. apostelj dalje:

V. 5. „Bog poterpežljivosti in tolažbe pa vam daj.“ Keršanska poterpežljivost in tolažba pride od Boga, toraj Boga imenuje Boga poterpežljivosti in tolažbe. — „Da boste med saboj ene misli po Jezusu K.“, — da boste vsi verni, spreobrnjeneci od judovstva in ajdovstva, brez vseh preprirov in razdrtja, ene misli po volji J. K. — Duh keršanske vere je duh edinosti, in zatoraj s. Pavel Boga prosi, da bi vsem rimskim kristijanom, in sploh vsem vernim dal gnado, da bi živeli med saboj v miru in v ljubezni po volji Kristusovi.

V. 6. „Da z enim sercem in z enimi ustmi čast dajete Bogu in Očetu Gospoda našega Jezusa Kristusa,“ to je; Bogu, kateri je Oče Gospoda našega Jezusa Kristusa. — Kakor ima cerkev ko skrivnostno telo le eno glavo, Kristusa, le eniga Duha, s. Duha Kristusovega in Očetovega, tako ima tudi le ene usta v edinosti nauka, vere, molitve in češčenja. Tako morajo tudi kristijani, ker so otroci ene cerkve, biti enega serca in ene misli, in če bodo to, se bo njihova notranja edinstvo tudi po vnanjem pokazala, da bodo vsi z enimi ustmi Boga častili za prejete dobrôte. Kjer je prepir in razpirtje, tam ljudje niso enega serca, niso enih misli, tam pa tudi ni Božjega češčenja z enimi ustmi. Ako hočete Boga spodobno častiti, skerbite nar poprej, da boste med saboj ene misli, da boste med saboj v miru in ljubezni živeli. Ker se Bog spodobno častiti zamore le, če verni v edinosti, v miru in ljubezni med saboj živé, zatoraj piše s. apostelj:

V. 7. „Zavoljo tega se sprejemajte med saboj, kakor je tudi Kristus vas sprejel, Bogu v čast.“ Kristus — hoče s. apostelj reči — je vas vse, spreobrnjene jude in ajde sprejel, ko vas je sprejel v svojo cerkev, vas storil otroke Božje in sicer v povikšanje Božje časti.

V. 8. „Rečem namreč, da je bil Kristus Jezus služabnik obreze zavoljo resnice Božje, da bi poterdil obljube očakov.“ S temi besedami s. apostelj razlaga, kako je Kristus jude sprejel. Kristus je jude sprejel s tem, da je postal služabnik judov, ko jim je s. evangelij oznanoval, da je s tem skazal Božjo resničnost, skazal, da so spolnjene obljube, katere so bile njihovim očakom zastraun Mesija dane. — Služabnik obreze, to je: obrezanih judov.

V. 9. „Da pa narodi Boga zavoljo milosti (usmiljenja) časté.“ S temi besedami uči, da je Bog tudi ajde v svojo cerkev sprejel. Ajdom pa niso bile nikakoršne obljube dane; zatoraj ajde Boga hvalijo in časté zavoljo milosti. S temi besedami pa s. apostelj nikakor ne terdi, da judje niso bili iz milosti poklicani, temuč le to hoče reči: judje in ajde so bili po milosti Božji poklicani v s. cerkev, le s tem razločkom, da judom so bile obljube zveličanja dane, ajdom pa ne; da se je Bog resničnega skazal, so te obljube, akoravno so bile iz milosti dane, se morale spolniti; ajdom pa niso bile nikakoršne obljube dane, akoravno je bilo po prerokih oznanovano,

da bodo sprejeti v Božje ljudstvo; bili so tedaj le iz milosti poklicani v sv. cerkev. Da so bili ajdje iz milosti poklicani v sv. cerkev, skazuje sv. apostelj s čveterimi reki sv. pisma: „Kakor je pisano: Zato te bom, Gospod, med narodi hvalil in tvojemu imenu pel.“ Te besede, katere je David ko podoba Kristusova govoril, so se popolnoma spolnile, ko so aposteljni oznanovali kerš. vero med narodi in so bili ajdje sprejeti v Kristusovo cerkev.

V. 10. „In spet reče (namreč sv. pismo v peterih Mojzesovih bukvah 32. 43.): Veselite se narodi z njegovim ljudstvom.“ Ljudstvo Božje so judje, ker je Bog to ljudstvo med vsemi drugimi izvolil, da bi se ohranila vera v pravega Boga in upanje prihodnjega Odrešenika na svetu. Sv. apostelj hoče tedaj reči: Vi ajdje, veselite se in hvalite Boga, ker ste se vdeležili zveličanja z judi.

V. 11. „In spet reče (namreč sv. pismo v psal. 116, 1.): Hvalite vsi narodi Gospoda in povišujte ga vsa ljudstva.“ Ko sv. pevec s temi besedami vse narode, ajde vabi, da bi hvalili Boga, kaže s tem, kakor sv. Pavel tukaj uči, da so tudi ajdje Božje usmiljenje dosegli in se udeležili zveličanja.

V. 12. „In spet reče Izaija (11, 10.): Korenina Jesetova bo, in kateri bo vstal kraljevat čez narode, vanj bodo narodi upali.“ Sv. apostelj hoče reči: Zgodilo se bo nekdanj, da se bodo ajdje k Mesiju spreobrnili in v njega kakor svojega Odrešenika in Zveličarja upali, v njega, kateri bo vstal kraljevat čez ajde. — Korenina Jesetova je Mesija, kateri je bil po človeški nator iz hiše Jeseta, Davidovega očeta. Tako se tudi s temi besedami prerokuje, da bodo ajdje poklicani v kerš. cerkev. Judje in ajdje, ko so se h kerš. veri spreobrnili, so postali en rod, eno novo ljudstvo, ena cerkev; zatoraj morajo odslej biti ene misli, enega serca; morajo med saboj živeti v miru in ljubezni, nihče ne sme drugega zaničevati, ali prevzetno nad druge se povzdigovati. — Preljubi! ravno tisti Kristus, kateri je jude in ajde k sebi vabil; rekoč: „Pridite k k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jest vas bom poživel — vzemite moj jarm nase“ — ravno tisti Kristus, kateri je jude in ajde zedinil v eno ljudstvo, je tudi nas v svojo cerkev sprejel, tudi nas se je Bog usmilil, da smo kerščeni in v pravi veri izrejeni. Kakor je Kristus nas sprejel, tako se tudi mi med saboj sprejemajmo, se z ljubeznijo med saboj podpirajmo, ter v miru in v edinosti živimo. Vsi imamo eno vero, vsi služimo enem Gospodu Bogu, vsi smo rešeni s predrago kervijo Kristusovo, vsi smo poklicani k ravno tistemu večnemu zveličanju, vsi smo bratje med saboj, ker smo vsi otroci Očeta nebeškega in udje tistega telesa, kateremu je glava Kristus. Živimo zatoraj med saboj v miru, v ljubezni, v edinosti, — in imejmo poterpljenje s slabostmi, nepopolnostmi in grehi drugih; podpirajmo se med saboj k povišanju Božje časti. Kakor slehern ud našega telesa ne živi in ne skerbi sam za se, ampak za vse skupaj, tako morajo tudi kristijani, ker so udje enega telesa, živeti in skrbeti eden za drugega. Ljubimo tedaj svoje brate, kdorkoli naj že bodo, zaničujmo njihove grehe in hudobije, njih same pa milujmo in ljubimo. Imejmo vedno pred očmi zapoved Kristusovo, ljubiti svoje sovražnike, dobro jim storiti in zanje moliti.

V. 13. „Bog upanja pa naj vas napolni z vsem veseljem in mirom v verovanji, da obogatite v upanji in moči svetega Duha.“ S temi besedami, katere so lep blagoslov, sklepa s. apostelj svoja poprejšnja opominjevanja. Boga imenuje Boga upanja, ker je ajdom dal upanje zveličanja in ga tudi nam daje in spolnuje. Veselje (dušno) in mir (notranji, dušni), katerega človek takrat ima, če si je svest, da je z Bogam sklenjen, da je Božji otrok, v prijaznosti Božji, sta sad kerščanskega upanja, katerega podlaga je vera. In ker sv. Duh v nas rodi upanje, zatoraj pravi sv. apostelj: da obogatite, se uterdite v upanji večnih blagrov v moči in po moči sv. Duha. In ravno to, kar je sv. Pavel rimskim kristijanom voščil, tudi jest vam vsem iz serca voščim.

II. Expositio exegetico-homiletica pericopae evangelii s. Matthaei (11, 2—10.), quae legitur Dominica 2. Adventus.

V. 2. 3. Tisti čas, ko je Janez slišal v ječi Kristusova dela, je poslal dva svojih učencev in mu je rekel: Si li ti, kateri ima priti, ali naj družega čakamo? Herod Antipa sin Heroda Velikega (kralja), je bil četertni oblastnik v Galileji in Pereji. Ta je zaverjel svojo ženo, ki je bila hči arabskega kneza Areta in si je pridružil ženo svojega brata Filipa. Janez to zvedši mu reče: Ni ti pripuščeno imeti je, in zavoljo tega so ga na povelje Herodovo zaperli v Maheru, terdnjavi proti jutranji meji. Toda, akoravno je bil Janez v ječi, je bilo vendar pripuščeno učencem njegovim obiskovati ga. Ko so ti učenci nekdanj k njemu v ječo prišli in mu pripovedovali od Kristusovih čudežev, so mu tudi naznanili, da so celo nekateri njegovih učencev postali učenci Kristusovi, kar jim ni bilo po volji, ker so bili vsi vneti za čast učenika svojega, Janeza Kerstnika.

Ker je s. Janez previdil, da njegovi učenci dvomijo nad Jezusom in bi se lahko zgodilo, da bi po njegovej smrti ne postali učenci Kristusovi in ne prišli v Božje kraljestvo, na katero je on ljudi s pokoro pripravljaj. Je poslal dva teh učencev h Kristusu vprašat ga: ali si ti, kateri ima priti, to je: ali si ti Mesija; zakaj vedel je, da jima bo tak odgovor dal, da več ne bosta ne ona dva, ne drugi njegovi učenci dvomili nad njim, temveč v njega kot v Mesija verovali, kakor je Janez sam veroval, ko je pri reki Jordanu očitno pričeval, da Jezus je Mesija, jagnje Božje, ki odjemlje grehe sveta. — Sv. Janez Kerstnik je skerbil za zveličanje svojih učencev in za to jih h Kristusu poslal. To ravnanje s. Janeza opominja stariše in predstojnike, skerb imeti za zveličanje svojih otrok in podložnih, jih opominja, h komu imajo voditi otroke in podložne, za koga jih izrejevati, kako jih pred svojo smertjo nar boljše preskerbeti. Opominja pa to djanje s. Janeza tudi učenike, kaj naj pri podučevanju pred vsem drugim pred očmi imajo, kako naj učence svoje podučujejo za večno zveličanje.

V. 4. 5. „In Jezus je odgovoril in jima rekel: Pojdita in povejta Janezu, kar sta slišala in vidila. — Slepi spregledujejo, hromi hodijo, gobovi se očiščujejo, gluhi spreslišujejo, mrtvi vstajajo in ubogim se evangelij oznanuje.“ Jezus ne pravi naravnost: Jest sem Mesija, ampak hoče, naj dela njegova govora, njegovi čudeži, katerih je tisti čas, kakor s. evangelist Luka piše, veliko storil. Pojdita in povejta Janezu (ker sta učenca v Janezovem imenu Kristusa vprašala), kar sta vidila z lastnimi očmi ali pa od drugih slišala, kateri so čudeže moje vidili; oni namreč, ki so bili poprej slepi, spregledujejo; ki so bili hromi, hodijo; ki so bili gobovi, so zdaj očiščeni, in oni, ki so bili gluhi, zdaj preslišujejo mrtvi vstajajo (s katerimi besedami naznanja obujenje mladenčca v Najmu), in ubogim (v duhu), to je ponižnim, kateri spoznavajo svojo dušno revščino, se keršanska vera oznanuje.

Z vsemi temi besedami hoče Jezus le to reči: Ali sem jest Mesija, ali ne, pričujejo moja dela, moji čudeži, kateri so ravno taki, kakor že prerok Izaija (35, 5, 6, 61, 1.) od njih govori, da jih bo Mesija delal; kdor se tedaj po tih mojih čudežih ne da prepričati, da sem Mesija, ta tega tudi verjel ne bo, ako mu s prisego to priterdim. In potem svarilno pristavi:

V. 6. „In blagor mu, kateri se nad manoj ne bo pohujšal;“ to je: blagor temu, kateri se nad ničemur ne spodtika, kar mene, moj nauk, moje revno in ponižno življenje, mojo smert, moje čednosti in dela zadeva. — Ko je Jezus po judovski deželi hodil, ter oznanoval postavo milosti Božje in razodeval svete zveličanske resnice, so se nad njegovim revnim in ponižnim življenjem, nad njegovimi nauki in deli spodtikali judje, vzlasti prevzetni farizeji in pismoučeni: in akoravno je s čudeži pričeval, da je od Boga poslan in je nauk njegov resničen, vendar niso hoteli v njega verovati, ker po svojih mislih niso pričakovali Mesija ponižnega do smerti na križu, ampak ga pričakovali kot mogočnega kralja. Spodtikali so se pa nad nauki Kristusovimi tudi ajdje, katerim je bil, kakor piše s. Pavel, nauk od križanega Boga in človeka neumnost. Spodtikajo se pa vedno nad Kristusom vsi tisti, kateri v svojem napuhu nočejo povzeti in verovati resnic, ki jih je Kristus oznanoval, in jih uči njegova cerkev; spodtikajo se nad Kristusom vsi oni, ki poslušajo glas svojega mesa, ki so sužni hudega poželenja in strasti in se nočejo podvreči zapovedim Kristusovim. — Vprašajmo se, se li nismo tudi mi nad Kristusom spodtikovali? Ali nismo nikdar Kristusa zapustili od tistega dne, ko smo po zakramentu s. kersta postali udje skrivnostnega telesa Kristusovega, ko smo bili privzeti v Kristusovo cerkev? Ali smo spolnovali obljubo, katero so naši botri pri sv. kerstu za nas storili, da se hočemo odpovedati hudiču in delom njegovim? Ali smo vedno verovali v Kristusa, vedno spolnovali njegove zapovedi? Če nismo tega storili, vsaj danes terdno sklenimo, odslej nikdar več se spodtikovati nad Kristusom, temveč z njim biti do konca življenja.

V. 7. 8. „Kadar sta pa odšla, je Jezus začel množicam govoriti od Janeza: Koga ste šli v puščavo gledat? Tersta od vetra majanega? — Ali koga ste šli gledat? Človeka v mehko oblečeniga? Glejte, kateri se v mehko oblačijo, so v kraljevih hišah.“ — Ko je Janez po učencih Kristusa vprašal: ali si ti Mesija, ali ne, bi bili ljudje vtegnili napčno misliti od Janeza, kakor da bi bil dvomil nad Jezusom; zatoraj začne zdaj Kristus Janeza očitno hvaliti rekoč, da Janez je bil mož stanovitnosti in visoke čednosti; ni bil kakor terst, da bi omahoval sem ter tje, ampak vedno je le terdil, da pripravlja na Jezusa, Odrešenika sveta. — Terst je podoba nestanovitnega človeka. S. Janez je bil mož visoke čednosti, ker je vedno živel v ojestrem zatajevanji, v pokori in mertvenji samega sebe. S tem, da Jezus Janeza nepričujočega hvali, nas uči, da je dolžnost naša, od bližnjega dobro govoriti, če tudi ni pri nas, in izgovarjati ga, če ljudje hudo govore od njega in ga zagovarjati, če ga drugi opravljajo. — Jezus je hvalil Janeza, ko je bil v ječi, v nesreči; s tem nas uči, da ne smemo svojih prijateljev zapuščati v nesreči, ali se jih sramo-

vati, temveč moramo skerb imeti zanje. Ker pa Jezus Janeza imenuje stanovitnega, se imamo iz tega učiti, da tudi mi ne smemo enaki biti terstu, ki ga veter sem ter tje giblje; ne smemo se tedaj pregovoriti dati, da bi odstopili od tega, kar smo za dobro in resnično spoznali, ko bi tudi morali zaradi tega časno škodo terpeti; ne smemo dobrih del delati iz tega namena, da bi si dopadajenje ljudi pridobili, ne smemo dobrih del opuščati, ko bi nas drugi tudi zasmehovali zavoljo njih.

V. 9. „Ali koga ste šli gledat? Preroka? Prav, vam povem, še več ko preroka.“ Kristus je poprej povedal, kaj ni Janez, zdaj pa uči, kaj da je; pravi, da je prerok, in sicer še več ko prerok. Drugi preroki so le prerokovali, Janez pa je bil od drugih prerokov prerokovan; drugi preroki so govorili od prihodnjega Mesija, Janez pa je govoril od nazočnega in je z perstom nanj kazal.

V. 10. „Zakaj ta je, od katerega je pisano (pri preroku Malahiju 3, 1): Glej! jest pošljem svojega angelja pred tvojim obličjem, kateri bo pred taboj ti pot pripravil.“ Po svetih evangelistih govori Bog Oče od Sinu Božjega, pri Malahiju pa govori sam Sin Božji, ko pravi: „Glej, jest pošljem svojega angelja in pripravil mi bo pot pred mojim obličjem.“ Svojega angelja, to je poslanca, kateri je bil Janez Kerstnik, predhodnik Jezusov in pripravljavec ljudstva na njegovo kraljestvo, ko je oznanjeval kerst v spoznanje in izpovedanje grehov, da bi ljudje k Jezusu prišli in po njem resnično odpuščenje grehov dosegli. — Preljubi! Kristus, katerega so bile ko pravemu Bogu znane vse misli, nagnenja in serca ljudi, je Janeza hvalil; ta hvala je bila gotovo resnična. Tudi mi skerbimo, da bomo Bogu dopadli, da nas bo Bog hvalil. „Kdor se sam hvali, pravi sv. Pavel (2 Kor. 10, 18), ni poterjen, ampak tisti, katerega Bog hvali.“ Bog pa človeku hvalo da, če išče v svojem življenji le Božjo čast. Ne želimo zatorej dopasti svetu; kdor želi svetu dopasti, ta misli, želi in dela to, kar svet želi, svet pa ne more Bogu dopasti, ker je nasproten Bogu. „Priateljstvo tega sveta, piše s. Jakob (4, 4.), je sovraštvo do Boga.“

DR. KLOFUTAR.

III.

Gesetz vom 19. März 1876,

betreffend die Bestimmungen der Fristen zur Geltendmachung der Rechtsmittel gegen die Entscheidungen und Verfügungen der Organe der Finanzverwaltung.

(Reichsgesetzblatt 1876 St. XI. Nr. 28.)

Mit Zustimmung der beiden Häuser des Reichsrathes verordne Ich, wie folgt:

§. 1. Vorstellungen, Beschwerden oder Recurse gegen die im administrativen Wege erlassenen Aufträge, Verfügungen oder Entscheidungen der für die Boranlagung, Bemessung und Verwaltung der directen Steuern, der indirecten Abgaben und sonstigen Gefälle für Staatszwecke bestellten Behörden, Aemter und Organe der Finanzverwaltung sind, insoweit ihre Zulässigkeit in den bestehenden Normen begründet erscheint, binnen einer Frist von 30 Tagen, und wenn sie nur gegen die Auferlegung einer Ordnungsstrafe gerichtet werden, binnen acht Tagen bei jenem Organe, von welchem der Auftrag, die Verfügung oder Entscheidung ausgegangen ist, einzubringen.

Bezieht sich jedoch das Rechtsmittel auf Verfügungen oder Aufträge von Pächtern oder sonst mit der Erhebung der Staatsgefälle betrauten Privatorganen, so ist dasselbe bei den zur Ueberwachung derselben bestellten Finanzbehörden erster Instanz geltend zu machen.

In berücksichtigungswerthen Fällen kann die Frist von der Behörde, bei welcher das Rechtsmittel geltend zu machen ist, verlängert werden. Die Nichteinbringung einer Vorstellung, einer Beschwerde oder eines Recurses in der vorgeschriebenen Frist kann nur derjenigen Partei, an welche die Zustellung des bezüglichen Bescheides oder Auftrages erfolgt ist, oder deren Erben zum Nachtheile gereichen.

§. 2. Die im §. 1 erwähnten Erlässe müssen die Behörden, bei welchen, und die Frist, binnen welcher Vorstellungen, Beschwerden oder Recurse einzubringen sind, ausdrücklich bezeichnen, widrigens die Frist erst nach der Zustellung eines diese Daten enthaltenden Nachtragserlasses zu laufen beginnt.

Die Frist beginnt mit dem der Zustellung nächstfolgenden Tage; bei Berechnung derselben sind die Tage des Postenlaufes in dem Falle nicht zu zählen, wenn das betreffende Schriftstück der Postanstalt gegen eine amtliche Uebernahmebestätigung (Aufgabsschein, Recepisse u. s. w.) übergeben worden ist.

Fällt der letzte Tag der Frist auf einen Sonn- oder allgemeinen Feiertag, so endigt dieselbe erst mit dem nächsten Werktag.

Stellt eine Partei bei einer Behörde das Ansuchen um Verlängerung der Frist zur Geltendmachung des Rechtsmittels oder innerhalb der durch dieses Gesetz festgestellten Frist das Ansuchen um Bekanntgabe der Gründe hinsichtlich einer von derselben erlassenen Entscheidung, so wird die Frist bis zum Tage der Zustellung der betreffenden Erledigung unterbrochen und beginnt neuerdings sodann zu laufen.

§. 3. Durch das gegenwärtige Gesetz werden in Ansehung derjenigen Gegenstände, für welche dasselbe erlassen wurde, alle hiermit nicht im Einklange stehenden Anordnungen außer Kraft gesetzt.

§. 4. Dieses Gesetz tritt mit 1. April 1876 in Wirksamkeit.

Jene Fälle, in welchen die Zustellung vor dem 1. April 1876 stattgefunden hat, sind, wenn ein Rechtsmittel noch zulässig ist, so zu behandeln, als wenn die Zustellung am 1. April 1876 erfolgt wäre.

§. 5. Mit dem Vollzuge dieses Gesetzes wird der Minister des Innern und der Finanzminister beauftragt.

Wien am 19. März 1876.

Franz Joseph m. p.

Auersperg m. p.

Passer m. p.

Pretis m. p.

IV.

An den hochwürdigen Säkular-Klerus der Diözese.

Der hochwürdige P. Heinrich Suso Denifle O. P. in Graz war so gütig, über mein Ansuchen für dieses Jahr die Leitung der Priester-Exercitien in Laibach zu übernehmen.

Diese Weltpriester-Exercitien werden wie in früheren Jahren im Diözesan-Knabenseminar (Collegium Aloysianum) stattfinden, werden am 21. August d. J. Nachmittags, und zwar um 5 Uhr beginnen, und am 25. August um 9 Uhr Vormittags endigen und ganz in der bisherigen Weise abgehalten werden.

Da von den Landseelsorgern des beschränkten Raumes in der Aloysianums-Kapelle wegen nur 100 an den Exercitien theilnehmen können, so wollen diejenigen, die zu denselben zu erscheinen wünschen und über vorläufige Verabredung unter einander und mit ihren Nachbarn, unbeschadet der ihnen obliegenden Seelsorge, sich von ihrem Anstellungsorte für die obgezagten Tage leicht entfernen können, dieses dem betreffenden Herrn Dechante in Bälde anzeigen. Der Herr Dechant wird die Namen derjenigen Herren Seelsorger, die sich für das Erscheinen werden gemeldet haben, spätestens bis zum 31. Juli d. J. hierorts bekannt geben, damit diejenigen, die mit Rücksicht auf den vorhandenen Raum vom Ordinariate zu den Exercitien werden zugelassen werden können, dem Herrn Dechante rechtzeitig namhaft gemacht werden. Am 21. August Nachmittags bald nach 3 Uhr wollen die Betreffenden, mit Talar, Rochet und Brevier versehen, im Collegium Aloysianum sich einfinden und bei der Direction desselben sich melden, welche jedem die Wohnung anweisen und die gedruckte, für die Zeit der Exercitien vorgeschriebene und genau einzuhaltende Hausordnung mittheilen, sowie nach dem Schluß der Exercitien die für die Verpflegung zu leistende Vergütung von den Exercitanten übernehmen wird.

Fürstbischöfliches Ordinariat Laibach am 30. Juni 1876.

Chrysostomus,
Fürstbischöf.

Konkurs-Verlautbarung.

Das durch Todfall in Erledigung gekommene Baron Rauber'sche Beneficium, mit welchem die Verpflichtung der Lesung wöchentlicher zwei h. Messen in der Domkirche verbunden ist, wird unterm 20. Juni d. J. zur Bewerbung ausgeschrieben. Die Gesuche sind an den Senior der Freiherrlich Rauber'schen Familie als Patron des Beneficiums zu stilisiren und beim hiesigen fürstbischöflichen Ordinariate einzureichen.

Die dem Patronate des Allerhöchsten Landesfürsten unterstehende Pfarre Košana im Defanate Dornegg ist gleichfalls durch Todfall in Erledigung gekommen und wird dieselbe unterm 25. Juni zur Bewerbung ausgeschrieben. Die Bittgesuche sind an die hochlöbliche k. k. Landesregierung für Krain in Laibach zu stilisiren.

Chronik der Diözese.

Seine fürstbischöflichen Gnaden haben am 24., 25. und 27. Juni d. J. nachfolgenden Herren Theologen des IV. Jahrganges die höheren Weihen erteilt:

Valentin Aljančič von Hl. Kreuz bei Neumarkt;
Johann Golob von Tujnice;
Jakob Koritnik von Polhov Gradec;
Peter Ogrin von Mengeš;
August Turk von Laibach;
Maximilian Veja von Krainburg.

Von der Versetzung des hochw. Herrn Johann Železnikar nach Kostanjevica wurde abgegangen und bleibt derselbe als Pfarrkooperator in St. Margarethen bei Klingensfels; hingegen wurde der hochw. Herr Franz Avguštin, bisher Pfarrkooperator in Laserbach, nach Kostanjevica, statt nach Dobropolje dekretirt.

Der hochw. Herr Simon Zupan, Pfarrkooperator in Dobrova, trat Krankheitshalber in den zeitlichen Ruhestand.

Bersetzt wurden die hochw. Herren: Franz Kunstl, Pfarrkooperator in Smarija, als Administrator nach Janče; Johann Aljančič, Pfarrkooperator in Rovte, als solcher nach Ig; Bartholomä Primožič, Pfarrkooperator in Adelsberg, als II. Kooperator nach Košana; Michael Barbo, Pfarrkooperator in St. Lorenz an der Temeniz, als solcher nach St. Michel bei Rudolfswerth; Johann Mavrič, Pfarrkooperator in Stopiče, nach St. Lorenz an der Temeniz; Franz Mekinec, Pfarrkooperator in Brezovica, nach Dobrova; Franz Maresič, Pfarrkooperator in St. Michel bei Rudolfswerth, nach Brezovica; Thomas Varl, Pfarrkooperator in Poljane, nach Sodražica, und Andreas Pogorelec, Pfarrkooperator in Dólina, nach Stopiče.

Neu angestellt wurden die hochw. Herren: Gotthard Roth, Alumnatspriester, als Pfarrkooperator in Rovte; Jakob Sušnik, Alumnatspriester, als Pfarrkooperator in Mitterdorf bei Gottschee; Valentin Aljančič, Neopresbyter, als Pfarrkooperator in Dólina; Johann Golob, Neopresbyter, als Pfarrkooperator in Dole (Mariathal); Jakob Koritnik, Neopresbyter, als Pfarrkooperator in Suchen (Draga); Peter Ogrin, Neopresbyter, als Pfarrkooperator in Poljane bei Lack; August Turk, Neopresbyter, als Pfarrkooperator in Polhov Gradec und Maximilian Veja, Neopresbyter, als Pfarrkooperator in Hl. Kreuz bei Neumarkt.

Der hochw. Herr Josef Smrekar, supplirender Lehrer der Kirchengeschichte und des Kirchenrechtes an der theologischen Diözesan-Lehranstalt in Laibach, wurde zum wirklichen Professor der genannten Fächer ernannt.

Gestorben sind und werden dem Gebete des Alerns empfohlen die hochw. Herren: Josef Bergant, Pfarrer in Košana, am 21. Juni d. J. daselbst, und Simon Jalen, Expositus in St. Peter, am 25. Juni in Krainburg.

Vom fürstbischöflichen Ordinariate Laibach am 4. Juli 1876.